

Nummer : 2407

Rep. : 2006/4508

Zitting van :

13 JUNI 2006

eindarrest
(ruimtelijke ordening)

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN, 6^e bis KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen :

inzake : 2005/RK/422

HET VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd

;

EISER NA CASSATIE,

oorspronkelijk appellant voor het Hof van beroep te Brussel tegen een beschikking gewezen door de wnd. voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 7 april 2003, zetelend zoals in kort geding, aldaar gekend onder nr. A.R. ;

vertegenwoordigd door Mr. , advocaat, kantoorhoudende te

;

tegen :

1. , aannemer van bouwwerken, geboren te op , en zijn echtgenote,
2. , vennoot, geboren te op , beiden wonende te , keuze van woonst doende op het kantoor van hun raadsman, Mr. , advocaat, hierna vermeld;

VERWEERDERS NA CASSATIE,

oorspronkelijk geïntimeerden, beiden vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. , advocaat, kantoorhoudende te

;

Gelet op het arrest van het Hof van Cassatie van 3 november 2005 waarbij het arrest van het Hof van beroep te Brussel van 22 december 2003 wordt vernietigd en de zaak naar het Hof van beroep te Antwerpen wordt verwezen.

Gelet op de dagvaarding na cassatie van 22 december 2005.

1. Voorafgaande feiten en procedure :

1.1.

Op 27 februari 2002 dienen verweerders na cassatie bij het college van burgemeester en schepenen van een aanvraag in om een bestaande schuur en stal (die gebruikt worden als stalling voor paarden) op een perceel grond gelegen nabij de te verbouwen.

Omdat een beslissing van het college van burgemeester en schepenen uitblijft, dienen verweerders na cassatie op 25 juni 2002 een beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie

Bij beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie van 14 november 2002 wordt het beroep van verweerders na cassatie ingewilligd.

Inmiddels is de schuur ingevolge een storm zwaar beschadigd (aan het dak en aan de wandbekleding). Volgens verweerders na cassatie zou het hoofd van de technische dienst van de gemeente aan de architect gezegd hebben dat geen bijkomende vergunning vereist was voor de te voorziene (herstellings)werken.

Op 23 december 2002 wordt een proces-verbaal opgesteld waarin wordt gesteld dat de uitgevoerde werken niet in overeenstemming zijn met de plannen van de bouwaanvraag ingediend op 27 februari 2002, de bestaande structuur werd grotendeels vervangen door nieuwe balken en kolommen.

Er wordt een mondeling bevel tot stopzetting van de werken gegeven, doch er volgt geen bekrachtiging.

Op 9 januari 2003 stelt de gemachtigde ambtenaar beroep in bij de Vlaamse regering tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie
Dit beroep steunt op artikel 53 van het decreet betreffende de

ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, gewijzigd bij decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999, bij decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en bij decreet van 26 april 2000 en is gemotiveerd als volgt : *"Het perceel in kwestie is gelegen in een agrarisch gebied volgens het gewestplan vastgesteld bij KB van 7 maart 1977.*

Het voorgelegd ontwerp voorziet het vernieuwen van een schuur en een stal. Uit de voorgelegde plannen blijkt dat het gaat omtrent een verbouwing en een renovatie van de bestaande constructies. Uit een plaatsbezoek is echter gebleken dat de werken reeds zijn aangevat en dat de bestaande schuur volledig werd afgebroken en vervangen door een nieuwe gelijkaardige constructie. Uit het dossier is niet af te leiden of het daadwerkelijk gaat over een para-agrarisch bedrijf. De nodige bewijsstukken hieromtrent zijn niet aanwezig in het dossier. De eigenlijke bedrijvigheid is gevestigd in

zodat constructies voor de uitbouw van het bedrijf met een dergelijke omvang mijn inziens niet aanvaardbaar zijn op andere locaties. Tevens brengt de inplanting van een nieuwe constructie de goede ordening van het gebied in het gedrang daar deze inplanting een aantasting vormt van de open ruimte. Tevens is het ingediend ontwerp zonder voorwerp daar de ingediende plannen niet werden gevolgd. Voor een mogelijke regularisatie zal een nieuw dossier moeten worden ingediend bij

Heden geef ik ook kennis van dit beroep aan de belanghebbende, de heer Provinciegouverneur en het college van burgemeester en schepenen van de bouwplaats."

Uit de stukken blijkt dat een kopie werd overgemaakt aan de raadsman van verweerders na cassatie.

Op 10 januari 2003 stelt een proces-verbaal op wegens uitvoering van werken zonder geldige stedenbouwkundige vergunning.

In het proces-verbaal wordt onder meer gesteld :

"...

De bestaande schuur werd afgebroken en wordt heropgebouwd. Enkele kolommen werden bewaard, de overige materialen van de oude loods zijn nog op het terrein aanwezig. De structuur van de nieuwe loods bestaat uit nieuwe metalen kolommen en balken, gerecupereerde gelamelleerde houten liggers en nieuwe stalen liggers voor de dakconstructie, metalen golfplaten met doorzichtige panelen voor de dakbedekking en invulmetselwerk met betonblokken voor de wanden. De nieuwe loods heeft dezelfde vloeroppervlakte en gabariten als de vroegere loods.

De bovenvermelde handelingen maken een inbreuk uit op de artikelen 146 en volgende van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij latere decreten.

De uitgevoerde werken zijn niet in overeenstemming met de plannen van de bouwaanvraag, ingediend op 27 februari 2002 door de bestaande structuur werd grotendeels vervangen door nieuwe balken en kolommen.

Op het ogenblik van het plaatsbezoek waren de bovenvermelde werkzaamheden in uitvoering. De staalconstructie was nagenoeg volledig opgericht, één dakvlak werd reeds gedicht, de wanden in metselwerk werden opgetrokken.

Voor de bovenvermelde werken en handelingen werd op 23 december 2002 door de gemeentelijke dienst ROG een proces-verbaal opgesteld. De werken werden mondeling stilgelegd. Deze stillegging werd niet bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur van ROHM

Het terrein en de gebouwen zijn niet bewoond, bij het plaatsbezoek werden het gebouw en het terrein niet betreden. Er was niemand aanwezig op het terrein, er waren geen werken in uitvoering. Een bericht van stopzetting der werken werd duidelijk zichtbaar opgehangen aan een kolom van de toegangspoort. Foto's werden genomen ter staving.

..."

Op 17 januari 2003 wordt het schriftelijk bevel tot staking der werken bekrachtigd door de stedenbouwkundige inspecteur .

Bij besluit van 19 november 2003 van de Vlaamse minister van

wordt het beroep van de gemachtigde ambtenaar ingewilligd en wordt bijgevolg de beslissing van 14 november 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie houdende toekenning van een vergunning aan advocaat namens vernietigd.

1.2.

Bij dagvaarding van 27 januari 2003 vorderen verweerders na cassatie de opheffing te bevelen van het bevel tot staking der werken, vastgesteld bij proces-verbaal nr. van 10 januari 2003, betreffende de werken te

kadastrale de kosten ten laste te leggen van eiser na cassatie; het vonnis uitvoerbaar te verklaren

bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling noch kantonnement.

1.3.

Bij vonnis van 7 april 2003 verklaart de dd. voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de vordering ontvankelijk en gegrond en beveelt de opheffing van het bevel tot staking der werken, vastgesteld bij proces-verbaal van 10 januari 2003.

Volgens de eerste rechter was het niet mogelijk om rechtsgeldig een tweede bevel tot stopzetting te geven.

1.4.

Bij arrest van het Hof van beroep te Brussel van 22 december 2003 wordt het hoger beroep van het Vlaamse Gewest ontvankelijk maar ongegrond verklaard, de bestreden beslissing bevestigd en het Vlaamse Gewest veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep.

Het Hof oordeelt dat het tweede bevel tot stopzetting der werken (van 10 januari 2003) identiek dezelfde redenen in dezelfde bewoordingen bevat als deze opgenomen in het eerste bevel (van 23 december 2002 dat niet werd bekrachtigd) en dat, indien de rechter de rechtsgeldigheid ervan zou bevestigen, dit in de onderhavige zaak in feite zou neerkomen op een bekrachtiging buiten de wettelijke termijn van het eerste bevel, waaraan het tweede bevel gelijk is en dus op het ongedaan maken van het verval van het eerste bevel tot stopzetting, en dat dit iedere betekenis aan het door de wetgever bepaalde verval zou ontnemen.

1.5.

Het Vlaamse Gewest tekent cassatieberoep aan en voert aan als middel : schending van artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals van toepassing voor de wijziging bij artikel 49 van het decreet van 21 november 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreffende het recht op rechtszekerheid.

Bij arrest van 3 november 2005 vernietigt het Hof van Cassatie het arrest van 22 december 2003, houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over; verwijst de zaak naar het Hof van beroep te Antwerpen.

Het Hof van Cassatie stelt met name :

“Overwegende dat, krachtens het te dezen toepasselijk artikel 154, vijfde lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, op straffe van verval, het bevel tot staking binnen de acht dagen na de kennisgeving van het proces-verbaal aan de personen bedoeld in het derde lid, moet worden bekrachtigd door de bevoegde stedenbouwkundige inspecteur; dat die bekrachtiging bij aangetekende brief ter kennis wordt gebracht van de personen vermeld in het derde lid; dat een niet bekrachtigd bevel tot staking vervalt maar voormeld vijfde lid niet uitsluit dat na een vervallen bevel tot staking een tweede bevel tot staking bevolen wordt indien dit bevel voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 154 en het daarbij niet vereist is dat het tweede bevel tot staken gesteund moet zijn op nieuwe inbreuken of omstandigheden; dat de noodzaak om preventief te kunnen optreden tegen de aantasting van het leefmilieu aldus aan de overheid de mogelijkheid biedt een nieuw bevel tot staking te geven zonder dat de gevolgen van het verval van het eerste bevel voor de betrokkene verloren gaan; dat het verval van een bevel tot staking immers geen zekerheid verschaft dat geen regelmatig bevel kan volgen; ...”

1.6.

Op 30 september 2005 wordt opnieuw een schriftelijk bevel tot staking gegeven dat op 4 oktober 2005 wordt bekrachtigd door de stedenbouwkundig inspecteur.

Huidig verweerders na cassatie hebben een vordering ingesteld tot opheffing van het bevel tot staking, doch bij beschikking van de dd. voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 6 maart 2006 wordt deze vordering onontvankelijk verklaard bij gebreke aan hoogdringend karakter.

1.7.

Eiser na cassatie vordert thans zijn hoger beroep (ingesteld op 21

mei 2003) ontvankelijk en gegrond te verklaren en de oorspronkelijke vordering van verweerders na cassatie, zoals gesteld bij dagvaarding van 27 januari 2003, zo ontvankelijk alleszins als ongegrond af te wijzen en verweerders na cassatie te veroordelen tot de kosten van het geding.

Eiser na cassatie stelt vooreerst dat zijn verzoekschrift tot hoger beroep wel degelijk voldoet aan de bepalingen van artikel 1057, 7° van het Gerechtelijk Wetboek.

Eiser na cassatie stelt dat bij toepassing van artikel 154 DRO (waarop verweerders na cassatie hun vordering steunen) de vereiste van spoedeisendheid moet aanwezig zijn en dat bij de beoordeling van die spoedeisendheid rekening moet gehouden worden met de al dan niet rechtmatige eisen van verweerders na cassatie. Volgens eiser na cassatie bewijzen verweerders na cassatie niet een rechtmatig belang te hebben, doch willen zij een toestand bestendig zien die in strijd is met de openbare orde, zodat zij geen rechtmatig belang hebben en hun vordering ontoelaatbaar moet worden geacht. Verweerders na cassatie tonen volgens eiser na cassatie ook op geen enkele wijze aan dat er enige spoedeisendheid in hunnen hoofde zou aanwezig zijn.

Eiser na cassatie stelt dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie van 14 november 2002 wel degelijk aan alle wettelijke vereisten voldoet en regelmatig is.

Wat de grond van de zaak betreft, stelt eiser na cassatie dat de uitgevoerde werken, die werden stopgezet, niet steunen op een vergunning en dat de stopzetting terecht gebeurde.

1.8.

Verweerders na cassatie concluderen tot de niet-ontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid van het hoger beroep en de bevestiging van het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 7 april 2003 en dus de opheffing van het bevel tot staking der werken van 10 januari 2003 te bevelen; het Vlaamse Gewest te veroordelen tot de kosten van het geding en het Vlaamse Gewest te veroordelen tot betaling van het ereloon van de advocaat van verweerders na cassatie, provisioneel begroot op 1 euro.

Verweerders na cassatie werpen de nietigheid op van het verzoekschrift tot hoger beroep.

Volgens verweerders na cassatie beschikken zij over een definitieve stedenbouwkundige vergunning; de Vlaamse minister heeft in zijn besluit van 19 november 2003 ten onrechte niet vastgesteld dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar niet-ontvankelijk was en dat hun vergunning definitief is; het besluit van 19 november 2003 is onwettig en moet met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten worden.

De procedure tot opheffing van een stakingsbevel is volgens verweerders na cassatie een procedure zoals in kort geding en bijgevolg een procedure ten gronde.

Het beroep van de gemachtigde ambtenaar is volgens verweerders na cassatie onontvankelijk omdat hij zijn beroep niet aan hen heeft ter kennis gebracht, doch enkel aan hun raadsman. Deze kennisgeving bevatte bovendien niet het volledige beroepsschrift omdat de bijlage niet gevoegd was.

Volgens verweerders na cassatie steunt het beroep van de gemachtigde ambtenaar op het feitelijk gegeven dat de schuur volledig werd afgebroken en vervangen door een geheel nieuwe constructie en er dus geen sprake meer kan zijn van verbouwen maar van herbouwen, terwijl dit geen steun vindt in de feiten nu het wel degelijk enkel gaat om 'verbouwen'.

Nog volgens verweerders na cassatie schendt het besluit van 19 november 2003 artikel 11.4.1 van het KB van 28 december 1972 en het motiveringsbeginsel.

2. Nietigheid van het verzoekschrift tot hoger beroep :

Verweerders na cassatie handhaven hun stelling dat het verzoekschrift tot hoger beroep onvoldoende gemotiveerd en derhalve nietig is.

Krachtens artikel 1057, 7° van het Gerechtelijk Wetboek moet de akte van hoger beroep, op straffe van nietigheid, de uiteenzetting van de grieven bevatten.

De eerste rechter heeft in het bestreden vonnis slechts één motief aangehaald om de vordering van verweerders na cassatie grond te verklaren, met name dat het, in het licht van het door verweerders na cassatie ingeroepen rechtszekerheidsbeginsel, niet mogelijk was om rechtsgeldig een tweede bevel tot stopzetting te geven.

In het verzoekschrift tot hoger beroep stelt eiser na cassatie dat

dit standpunt niet kan gevolgd worden en motiveert ook waarom.

Het verzoekschrift bevat wel degelijk de uiteenzetting van de grieven van eiser na cassatie en is afdoende gemotiveerd.

Er is dan ook geen sprake van nietigheid van het verzoekschrift tot hoger beroep.

3. De aard van de procedure :

Verweerders na cassatie baseren hun vordering op artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dat voorziet in het mondeling bevelen van de onmiddellijke stopzetting van het werk of de handelingen of het gebruik indien de in artikel 148 bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van gerechtelijke politie, vaststellen dat het werk, de handelingen of wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 146.

Artikel 154, al. 6 bepaalt dat de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel kan vorderen tegen het Vlaamse Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek II, titel VI van het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en op de behandeling van de vordering.

Volgens eiser na cassatie houdt dit in dat ook voor een vordering tot opheffing van een bevel tot stopzetting van werken de spoedeisendheid dient bewezen te worden, terwijl verweerders na cassatie voorhouden dat het een procedure zoals in kort geding, een procedure ten gronde, betreft.

Artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 is de overname van artikel 71, 4° lid DROG dat dan weer een overname is van artikel 68 van de Stedenbouwwet. In elk van deze bepalingen is sprake van 'in kort geding' en wordt verwezen naar de regels van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 587, 2° van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg uitspraak doet over de vorderingen bedoeld in artikel 68 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

De vordering op grond van artikel 154 van het decreet van 18 mei 1999 wordt enkel op het gebied van de procedure gelijkgesteld met die waarover de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg krachtens zijn algemene bevoegdheid in kort geding uitspraak doet.

Het instellen van een vordering tot opheffing is niet afhankelijk van het spoedeisend karakter van de te treffen maatregel. De voorzitter doet een uitspraak ten gronde.

4. Het belang van verweerders na cassatie :

Eiser na cassatie stelt dat verweerders na cassatie geen rechtmatig belang hebben om de vordering in te stellen vermits zij enkel het behoud van een onwettige toestand nastreven.

Verweerders na cassatie stellen dat zij wel degelijk een rechtmatig belang hebben aangezien zij over een definitieve stedenbouwkundige vergunning beschikken.

De procespartij die voorhoudt titularis te zijn van een subjectief recht, heeft hoedanigheid en belang om de vordering in te stellen, ook al wordt dit recht betwist, nu het onderzoek naar het bestaan of de draagwijdte van het subjectief recht dat wordt ingeroepen niet de ontvankelijkheid maar de gegrondheid van de vordering betreft. (Cass., 2 april 2004, rolnummer

De vordering van verweerders na cassatie is ontvankelijk.

5. De toepassing van het Ministerieel Besluit van 19 november 2003 :

5.1.

Verweerders na cassatie stellen dat zij over een definitieve vergunning beschikken om de werken uit te voeren, namelijk de vergunning van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie van 14 november 2002, aangezien het Ministerieel Besluit van 19 november 2003 onwettig zou zijn en dus buiten toepassing moet gehouden worden.

Volgens verweerders na cassatie zou immers het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie van 14 november 2002 onontvankelijk zijn omdat het

beroepsschrift van de gemachtigde ambtenaar zou verwijzen naar een bijlage, zijnde het dossier van de gemachtigde ambtenaar, en dit dossier niet aan verweerders in cassatie werd meegedeeld noch aan hun raadsman.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat aan de aanvrager het beroepsschrift zelf dient meegedeeld te worden, zodat deze ingelicht is over de datum van het beroep, de overheid bij wie het beroep is ingediend en de redenen waarop het beroep steunt, dit om de aanvrager in de mogelijkheid te stellen om o.m. bij het verhoor voor zijn belangen op te komen en in die situatie van de gelegenheid gebruik te maken van de behandeling van de aanvraag op tegenspraak, waarbij de partijen dan op gelijke voet worden gesteld.

Dit betekent dat de aanvrager moet beschikken over het beroepsschrift waarover de minister beschikt.

De verplichting van de gemachtigde ambtenaar om het beroepsschrift zelf aan de aanvrager ter kennis te brengen is een substantieel vormvoorschrift dat de aanvrager in de gelegenheid moet stellen om na te gaan of het beroep van de gemachtigde ambtenaar regelmatig werd ingesteld.

Het dossier zelf dat de gemachtigde ambtenaar eveneens overmaakt aan de minister bij wie hij beroep aantekent, moet niet in zijn geheel meegedeeld worden als bijlage.

Te dezen is aan de voorwaarden voldaan : het beroepsschrift werd aan de raadsman van verweerders na cassatie meegedeeld evenals de bijlage over de toepassing van artikel 53 §2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening.

Verweerders na cassatie stellen bovendien dat de gemachtigde ambtenaar zijn beroep niet aan hen ter kennis heeft gebracht, doch enkel aan hun raadsman en dat daardoor de substantiële vormvereiste van de kennisgeving van het beroep niet werd nageleefd, zodat het beroep van de gemachtigde ambtenaar ook om die reden onontvankelijk is.

De kennisgeving van het beroep van de gemachtigde ambtenaar enkel aan de raadsman van tegenpartij brengt nog geen schending van artikel 53 §2 mee, daar tegenpartij moet aantonen hoe deze kennisgeving aan alleen haar raadsman haar belangen zou geschaad hebben (R. van State, 19 januari 2005,

Te dezen kwam de beslissing van de bestendige deputatie tot

stand na een beroep ingediend door de raadsman van verweerders na cassatie namens deze laatsten, waarbij deze als 'aanvrager' wordt aanzien.

Verweerders na cassatie tonen geenszins aan in welke mate hun belangen zouden geschaad zijn door de kennisgeving van het beroep alleen aan hun raadsman.

5.2.

Vervolgens stellen verweerders na cassatie dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar steunt op verkeerde feiten, nl. dat de schuur volledig zou afgebroken zijn en vervangen door een geheel nieuwe constructie, waar het volgens hen gaat om 'verbouwen' in plaats van 'herbouwen'.

Het bevel tot stopzetting van 17 januari 2003 vermeldt dat de bestaande schuur werd afgebroken en heropgebouwd, dat slechts enkele kolommen werden bewaard en dat de beschreven uitgevoerde werken niet in overeenstemming zijn met de plannen van de bouwaanvraag.

Verweerders na cassatie verwijzen ten onrechte naar het arrest van het Hof van beroep te Brussel van 22 december 2003 dat volgens hen zou aantonen dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar volstrekt onjuist is.

Dit arrest werd evenwel volledig verbroken door het arrest van het Hof van Cassatie van 3 november 2005, zodat verweerders na cassatie er zich niet meer kunnen op beroepen.

5.3.

Verweerders na cassatie tonen derhalve niet aan dat het Ministerieel Besluit van 19 november 2003 onwettig zou zijn en niet zou mogen toegepast worden.

6. Ten gronde :

Wanneer een bevel tot stillegging van werken steunt op ernstige gronden, met name de gerechtvaardigde twijfel omtrent het bestaan van het recht tot bouwen, is er geen reden om het stakingsbevel op te heffen.

Uit het proces-verbaal van 10 januari 2003 blijkt dat voor de door

verweerders na cassatie uitgevoerde werken een bouwvergunning vereist is. Tevens wordt gesteld dat voor het vernieuwen van de schuur en de stal op 27 februari 2002 een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd door
doch dat de uitgevoerde werken niet in overeenstemming zijn met de plannen van deze aanvraag.

Volgens verweerders na cassatie is de schuur voor het stallen van paarden toegelaten volgens artikel 11.4.1 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

In zijn beroep heeft de gemachtigde ambtenaar gesteld dat het per-ceel in kwestie gelegen is in een agrarisch gebied volgens het gewestplan vastgesteld bij KB van 7 maart 1977 en dat uit het dossier niet af te leiden is of het daadwerkelijk gaat om een para-agrarisch gebied; de nodige bewijsstukken zijn niet aanwezig in het dossier. De eigenlijke bedrijvigheid is gevestigd in zodat constructies voor de uitbouw van het bedrijf met een dergelijke omvang volgens de gemachtigde ambtenaar niet aanvaardbaar zijn op andere locaties. Bovendien zou de inplanting van de nieuwe constructie een aantasting vormen van de open ruimte.

Verweerders na cassatie brengen geen ernstige kritiek voor tegen deze motivering van de gemachtigde ambtenaar, zodat kan aangenomen worden dat zij de grondslag van die motivering niet bekritisieren.

Verweerders na cassatie tonen niet aan dat zij over een geldige vergunning beschikken, zodat er een gerechtvaardigde twijfel is omtrent het bestaan van het recht tot uitvoeren van de kwestieuze werken.

Er is dan ook geen reden om het bevel tot stopzetting op te heffen.

7. Besluit :

Het hoger beroep van eiser na cassatie tegen het vonnis van 7 april 2003 is derhalve gegrond.

Verweerders na cassatie dienen veroordeeld te worden tot de

kosten van het geding, met inbegrip van de kosten van de procedure voor het Hof van Cassatie, zoals hierna begroot.

OM DIE REDENEN :

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep van het Vlaamse Gewest ontvankelijk en gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis.

Verklaart de vordering van ontvanke-
lijk doch ongegrond.

Veroordeelt de echtgenoten tot de kosten van het ge-
ding, aan de zijde van eiser na cassatie begroot op € 356,98
(rechtsplegingsvergoeding kort geding), € 475,97 (rechtsplegings-
vergoeding hoger beroep), € 59,47 (uitgavenvergoeding neerlegging
verzoekschrift hoger beroep), € 186,00 (rolrecht hoger beroep),
€ 577,47 (dagvaarding na cassatie en rolzetting), € 475,97 (rechts-
plegingsvergoeding hoger beroep na cassatie), € 325,00 (rolrecht
cassatie) en € 246,55 (exploot van betekening voorziening), volgens
opgave in conclusie.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIEN JUNI TWEEDUIZEND EN ZES, waar aanwezig waren :

raadsheer, wnd. voorzitter
griffier